

Десета книга от Колелото на Времето

Робърт Джордан

Кръстопътища по здрач

Пролог

Отблясъци на Шарката

Родел Итуралд мразеше изчакването, макар много добре да знаеше, че това е основата на войнишкия занаят. Да изчакаш следващата битка, да изчакаш противника да се задвижи, да допусне грешка. Наблюдаваше зимния лес неподвижен, като дърветата. Слънцето се бе издигнало наполовина до най-високата си точка, но не топлеше. Дъхът му се сбираше на бяла пара пред лицето и заскрежаваше грижливо подстриганите мустаци и обшивката на качулката от черна лисича кожа. Радваше се, че поне е окачил шлема на седлото. Металният нагръдник задържаше студа и го излъчваше през палтото и всичките пластове вълна, коприна и лен отдолу. Дори седлото на Стрела беше студено на допир, сякаш белият кон бе от замръзнало мляко. Шлемът само щеше да размъти мозъка му.

В Арад Доман зимата беше настъпила късно, много късно, но отмъстително. От летния пек, задържал се неестествено дълго през есента, до разгара на зимата - за по-малко от месец. Листата, оцелели от лятната суша, бяха замръзнали преди да успеят да сменят цвета си и сега лъщяха на утринното слънце като странни, покрити с лед смарагди. Конете на двайсетимата ратници около него тъпчеха с копита в дълбокия до коляно сняг. Ездата дотук бе дълга, а ги чакаше още път, според това дали този ден щеше да свърши добре, или зле. На север се трупаха тъмни облаци. И без своя времегадател можеше да се досети, че още преди да се мръкне температурата ще падне рязко. Дотогава трябваше да намерят подслон.

- Не е такъв студ като по-миналата зима, а, милорд? - кротко подхвърли Джаалам. Високият млад офицер умееше да чете мислите на Итуралд,

а гласът му беше леко креслив, тъй че да го чуят останалите. - Все пак смятам, че някои си мечтаят сега за греяно винце. Не и нашите мъжаги, разбира се. Страшни въздържатели са. Бас слагам, че всички пият само чай. Студен чай. Ако имаха малко брезови клонки, всички щяха да се съблекат и да си направят снежна баня.

- Засега ще трябва да останат облечени - отвърна сухо Итуралд, - но ако извадят късмет, довечера може да пийнат малко чай. - Това предизвика тих кикот. Много тих. Беше подбрал хората си грижливо и всички знаеха какво значи да вдигнеш шум в неподходящ момент.

Той самият щеше да мине с една димяща чаша вино с люти подправки - без чай. Търговците отдавна не носеха чай в Арад Доман. От много време нито един търговец не дръзваше да пристъпи по-далече от границата със Салдеа. Когато последните вести от външния свят стигаха до него, бяха станали баяти като едномесечен хляб. Стига да не бяха празна мълва. Ако Бялата кула наистина се беше разцепила, или мъжете, можещи да преливат, бяха привикани в Кемлин... какво пък, светът щеше да се оправи и без Родел Итуралд, докато Арад Доман не стане отново цяла. Целостта на Арад Доман засега беше повече от достатъчен проблем за всеки здравомислещ човек.

Той премисли отново заповедите, които бе разпратил с най-бързите си ездачи до всеки благородник, останал верен на краля. Колкото и да ги разделяха стари кръвни вражди, това поне ги обединяваше. Щяха да сберат войските си и да тръгнат, щом стигнеха до тях заповедите на Вълка; поне докато той разчиташе на кралското благоволение. Щяха дори да се изпокрият в планините и да чакат заповедта му. О, щяха да нервничат, а някои щяха да го проклинат, но щяха да се подчинят. Знаеха те, че Вълка печели битки. Нещо повече - знаеха, че печели войни. Вълчето, така го наричаха, когато мислеха, че не може да ги чуе, а на него му беше все едно дали обръщат внимание на ръста му - е, почти все едно - стига да тръгват, когато той каже.

Скоро щяха да препуснат здраво, за да поставят капана, който нямаше да щракне няколко месеца. Дълъг бе рискът, който поемаше. Сложните планове могат да се разпаднат по много начини, а този план съдържаше пластове в други пластове. А ако не успееше да осигури стръвта, всичко можеше да се съсипе. Или ако някой пренебрегнеше заповедта му да избягва кралските вестonosци. Всички обаче знаеха какви са

основанията му и ги споделяха дори и най-твърдоглавите, въпреки че малцина изпитваха охота да говорят за това на глас. Той самият се беше движил като дух, понесен от буря, откакто получи последната заповед на Алсалам. Беше в ръкава му - сгънатият лист беше затъкнат над бялата дантела, падаща върху черната стоманена ръкавица. Оставаше им един последен шанс, много малък шанс да спасят Арад Доман. Може би дори да спасят Алсалам от самия него, преди Съветът на търговците да реши да поставят друг на трона. Над двацет години се бе доказал като добър владетел. Светлината дано даде да бъде отново.

Откъм юг нещо силно изпука и ръката на Итуралд посегна към дръжката на дългия меч. Другите мъже разхлабиха оръжията в ножниците, чу се тихо изскърцване на кожа в метал и отново се възцари тишина. Гората се беше смълчала като замръзнала гробница. Само клон, скършил се под тежестта на снега. След малко той се отпусна... доколкото можеше да се отпусне след приказките, дошли на север, че в небето на Фалме се появил Преродения Дракон. Човекът може би наистина беше Преродения Дракон, може би наистина се бе появил в небето, но каквато и да беше истината, тези приказки подпалиха пожара в Арад Доман.

Итуралд беше убеден, че може да потуши пожара, стига ръцете му да бяха свободни. И това не беше празна хвалба. Знаеше си възможностите и в битка, и в кампания, и във война. Но откакто Съветът бе решил, че за краля ще е по-безопасно, ако тайно го измъкнат от Бандар Еваан, Алсалам сякаш си беше втълпил, че е прероденият Артур Ястребовото крило. Оттогава подписът и печатът му бяха белязали купища и купища бойни заповеди, които се изливаха на порой оттам, където го бяха скрили. Всяка жена на Съвета, пред която се изправеше, извърташе очи и се измъкваше, щом се споменеше за краля. Още малко и щеше да повярва, че и те не знаят къде се намира Алсалам. Глупава мисъл, разбира се. Съветът зорко държеше краля под око. Итуралд винаги беше смятал, че търговските Къщи прекаляват с намесата си, но сега предпочиташе да се намесят. Защо си мълчаха беше загадка, след като нито един крал, навредил на търговията, не оставаше дълго на трона.

Беше верен на клетвите си, а освен това Алсалам му беше приятел, но ако заповедите, които изпращаше кралят, се пишеха само за да

предизвикат хаос, едва ли щяха да се измислят по-добре. Нито можеше да се пренебрегнат. Алсалам беше кралят. Но той бе заповядал на Итуралд да тръгне колкото може по-бързо на север срещу някакво голямо струпване на Вречени в Дракона, за които кралят уж разбрал от тайни шпиони, а сетне, десет дни по-късно, след като жив Вречен в Дракона не се появи, отново дойде заповед да тръгне на юг, пак колкото може по-бързо, срещу някакво друго струпване, което пак така и не се появи. Бяха му заповядвали да съсредоточи силите си за отбраната на Бандар Еваан, след като една трипосочна атака щеше да сложи край на всичко, и да ги раздробява, когато един челен удар щеше да свърши същата работа, да преравя терен, за който знаеше, че Вречените в Дракона са напуснали, и да отдръпва войската си от места, където знаеше, че имат станове. Още по-лошо, заповедите на Алсалам често стигаха направо до могъщите благородници, които трябваше уж да се подчиняват на Итуралд, като отправяха Мачир в тая посока, Теакал - в оная, а Рахман - в трета. Четири пъти се бяха разгоряли люти битки между части на войската, набутали се едни в други нощем, докато се придвижват по изричната заповед на краля и не очакват пред себе си нищо друго освен врагове. А през цялото време Вречените в Дракона трупаха сили и самочувствие. Итуралд си имаше своите победи - при Соланджи и Масийн, при езерото Сомал и Канделмар - Владетелите на Катар си бяха получили урока друг път да не продават стоката от своите рудници и ковачници на враговете на Арад Доман, - но заповедите на Алсалам все обезсмисляха победите му.

Последната му заповед обаче беше друга работа. Преди всичко един Сив беше убил лейди Тува, за да не стигне тя до него. Защо Сянката ще се бои точно от тази заповед повече, отколкото от всяка друга, си оставаше загадка, но така или иначе беше сериозно основание да се задейства бързо. Преди Алсалам да го е стигнал с друга депеша. Тази заповед отваряше много възможности и той ги бе обмислил от първата до последната. Но всички добри започваха точно тук, днес. Когато са ти останали само малки шансове за успех, трябва да се вкопчиш в тях.

В далечината отекна крясък на снежна сойка, повтори и потрети. Итуралд сви ръце пред устата си и потвори трите пронизителни крясъка. След няколко мига от дърветата се появи рунтав светлокафяв кон, ездачът бе загърнат в бяло наметало с черни ивици. Ако стояха неподвижно, мъжът и конят трудно щяха да се забележат между

дърветата. Конникът спря до Итуралд. Набит мъж, въоръжен само с меч с късо острие; лъкът и колчанът му бяха окачени на седлото.

- Май всички са дошли, милорд - рече той с неизменно дрезгавия си глас и смъкна гуглата от главата си. Някой се бе опитал да обеси Донджел на младици, но причината за това беше забравена с годините. Това, което бе останало от косата му, беше стоманеносиво. Тъмната кожена кръпка, покриваща кухината на дясното му око, беше останка от друга младежка лудория. Но едноок или не, той беше най-добрият съгледвач, който Итуралд бе виждал. - Повечето, във всеки случай - продължи той. - Поставете около заслона два кръга часови. Човек може да ги види от цяла миля, но никой не може да ги приближи, без в заслона да са чули навреме, за да се измъкнат. Ако се съди по дирите, не са взели повече хора, отколкото им казахте, един-двама повече най-много. Разбира се - сухо добави той, - в бройката ги надвишавате доста.

Итуралд кимна. Беше предложил Бялата лента и хората, с които му предстоеше да се срещне, се бяха съгласили. Три дни, в които хората се вричаха под Светлината, в душите и в надеждата си за спасение, да не изваждат оръжие един срещу друг и да не преливат кръв. В тази война обаче Бялата лента не беше изпробвана, пък и напоследък някои хора имаха странни представи в кое точно се крие спасението. Ония, които се наричаха "Вречени в Дракона" например. Винаги го бяха наричали "комарджия", въпреки че не беше. Номерът му бе в това да знае какви рискове може да предприеме. А понякога - да знае кои трябва да предприеме.

Той извади от ботуша си малък пакет, ушит в промазана коприна, и го подаде на Донджел.

- Ако до два дни не стигна до брод Къроун, занеси това на жена ми.

Съгледвачът пъхна пакета под наметалото си, опря два пръста до челото си и обърна коня на запад. Итуралд му беше давал такива пакети и преди, обикновено в навечерието на някоя битка. Светлината да дадеше дано на Тамсин да не й се наложи да отвори пакета точно този път. Щеше да тръгне веднага - беше му го казала. - Смешна работа, първия случай, в който живият да подгони мъртвия.

- Джаалам - рече Итуралд, - я да видим какво ни чака в ловния заслон на лейди Осана. - Пришпори Стрела и останалите поеха след него.

Докато язدهа, слънцето стигна връхната си точка и започна да преваля. Тъмните облаци на север се снишиха и студът ухапа по-силно. Звук не се чуваше, освен пращенето от копитата, кършещи снежната кора. Лесът изглеждаше пуст, сякаш освен тях нямаше никой. Итуралд виждаше нито един от часовоите, за които му бе споменал Донджел. Мнението на този човек какво може да се види от една миля доста се различаваше от това на повечето хора. Щяха да го чакат, разбира се. И да наблюдават да не би след него да иде войска, с Бялата лента или без нея. Доста от тях сигурно си имаха съвсем основателни причини да набучат Родел Итуралд със стрелите си. Един лорд можеше да се врене в Бялата лента за хората си, но дали всички те щяха да се чувстват обвързани? Понякога съществуваша рискове, които човек просто трябваше да поеме.

Някъде по пладне така нареченият "ловен заслон" на Осана изведнъж изникна от дърветата - грамада от бели кули и тънки изострени куполи, които щяха да изглеждат съвсем на място сред дворците в самия Бандар Еваан. Ловуванията й винаги бяха предназначени за властни хора, трофеите й бяха многобройни и забележителни, въпреки сравнителната й младост, а "лововете", които се бяха вихрили тук, щяха да накарат мнозина да повдигнат вежда дори в столицата. Сега имението изглеждаше запуснато. Строшени прозорци зееха като уста с разядени зъби. Нито светлина, нито движение се мяркаше зад тях. Снегът, покриващ разчистения терен около имението обаче, беше добре отъпкан от коне. Пищно резбованите, обковани с месинг порти към главния двор бяха отворени и Итуралд влезе през тях, без да забавя, следван от хората си. Конските копита зачаткаха по каменната настилка, снегът по която бе станал на киша.

Не излязоха слуги да го поздравят. Не че беше очаквал. Осана бе изчезнала в самото начало на бедите, разтърсили Арад Доман, както куче разтърсва плъх, и слугите й набързо се бяха изнесли по други нейни имения, за да заемат каквито места намерят. В тия времена хората, останали без господари, гладуваха или ставаха разбойници. Или Вречени в Дракона. Щом слезе пред широкото мраморно стълбище в края на двора, той връчи юздите на Стрела на един от ратниците си, а Джаалам се разпореди бойците да се прислонят кой където намери място за себе си и животните. Те изгледаха под око мраморните тераси и широките прозорци, обкръжаващи двора, и се задвижиха все едно, че всеки момент очакваха стрела на арбалет да се забие между плешките

им. Едно от крилата на вратата на конюшната зееше леко откренато, но въпреки студа те се разделиха по ъглите на двора, свити с конете, за да могат да наблюдават във всички посоки. Случеше ли се най-лошото, неколцина от тях сигурно щяха да успеят да се измъкнат.

Итуралд свали металните ръкавици, затъкна ги в колана си и докато се изкачваше по стъпалата с Джаалам, заоправя дантелените маншети. Отъпканият сняг вече отново замръзваше и пращеше под ботушите му. Итуралд се стараеше да гледа само право напред. Трябваше да изглежда съвсем уверен, все едно че не съществува никаква възможност събитието да протече другояче, освен по начина, който очакваше. Увереността бе един от ключовете към победа. Другата страна да вярва, че си уверен, понякога бе почти толкова добро, колкото наистина да си уверен. На последното стъпало Джалаам дръпна едното крило на високата резбована врата за позлатената халка и го отвори. Итуралд пипна с пръст черната кадифена звездичка, която си бе залепил за украса - страните му бяха твърде премръзнали, за да я усети - преди да пристъпи вътре. Точно толкова самоуверен, колкото щеше да бъде на дворцово празненство.

В сводестото преддверие беше леденостудено като навън. Дъхът им оставаше във въздуха на мъгливи валма. Неосветено, помещението изглеждаше потънало в сумрак. Подът представляваше многоцветна мозайка с фигури на ловци и дивеч, плочките бяха изкъртени на места, сякаш по тях бяха влачили или изтървавали огромни тежести. Освен единствения прекатурен плинт, крепял някога голяма ваза или малка статуя, преддверието беше голо и пусто. Онова, което слугите не бяха отнесли при бягството си, отдавна беше оплячкосано от разбойници. Чакаше ги сам мъж, с побеляла коса и по-измършавял, отколкото Итуралд го помнеше от последното им виждане. Бронята беше очукана и обичата му беше проста златна халка, но дантелата му беше безукорна, а искрящата червена четвърт луна до лявото му око щеше да се приеме добре в дворцовите среди - в по-добри времена, разбира се.

- В името на Светлината, бъдете добре дошли под Бялата лента, лорд Итуралд - поздрави мъжът официално, с лек поклон.

- В името на Светлината, идвам под Бялата лента, лорд Шимрон - отвърна Итуралд, на свой ред проявявайки дворцовата си изисканост.

Шимрон навремето беше един от най-доверените съветници на Алсалам. Поне докато не се присъедини към Вречените в Дракона. Сега заемаше висок ранг в съветите им. - Ратникът с мен е Джаалам Нишур, обвързан с честта си към Дома Итуралд, както и всички, които идват с мен.

Преди Родел не бе съществувал никакъв Дом Итуралд, но Шимрон се отзова на поклона на Джалаал с ръка на сърцето.

- Чест за чест. Ще ме придружите ли, лорд Итуралд?

Огромните врати към балната зала бяха изтръгнати от пантите, въпреки че Итуралд трудно можеше да си представи как разбойниците са плякосали и тях. Беше останала висока заострена арка, достатъчно широка, за да минат десет души в редица. Вътре в овалната зала без прозорци със сенките се бореха петдесетина фенера с всевъзможни размери и форма - светлината им едва стигаше до куполестия таван. Разделени от широкото пространство, покрай двете изрисувани стени стояха две групи мъже, и макар Бялата лента да ги беше склонила да оставят шлемовете си, всички те, малко над двеста души, бяха в доспехи и явно никой не беше зарязал меча си. От едната страна стояха доманските благородници, могъщи колкото Шимрон - Раджаби, Вакеда, Анкаер - всеки обкръжен от по-дребни лордове, васално простолудие или по-малки групички, от по двама-трима, в много от които нямаше нито един благородник. Вречените в Дракона си имаха съвети, но не и командири. Все пак всеки от тези мъже беше по своему водач, някои брояха следовниците си със стотици, други - с хиляди. Явно никой от тях не се чувстваше особено щастлив от това, че е тук, а един-двама мятаха гневни погледи към петдесетимата-шейсетима тарабонци, струпали се в плътна маса от другата страна: те гледаха толкова навъсено. Можеше и да са Вречени в Дракона, но доманците и тарабонците много-много не се обичаха. Итуралд обаче едва не се усмихна, като видя чужденците. Не беше посмял да се надява, че ще дойдат толкова много.

- Лорд Родел Итуралд идва под Бялата лента. - Гласът на Шимрон прокънтя през сенките, мятани от фенерите. - Нека всеки, който би помислил за насилие, да потърси в сърцето си и да прецени душата си.
- С това формалностите приключиха.

- Защо лорд Итуралд предлага Бялата лента? - запита Вакеда, стиснал с едната си ръка дръжката на дългия си меч, другата бе свита в юмрук на хълбока. Не беше висок мъж, въпреки че надвишаваше малко Итуралд на ръст, но беше толкова надут, все едно самият той държи трона. Преди време жените го бяха смятали за хубавец. Сега един вързан косо черен шал скриваше дупката на липсващото му дясно око, а петънцето му за красота беше черна глава на стрела, сочеща към широкия белег, минаващ от бузата му нагоре през челото. - Да не би да е решил да се присъедини към нас? Или да ни покани да се предадем? Всички знаят, че Вълка е колкото смел, толкова и коварен. Той толкова ли е смел? - Мъжете от неговата страна на залата забръмчаха - отчасти смях, отчасти гняв.

Итуралд стисна ръце зад гърба си, за да не почне да опипва рубина на лявото си ухо. Всички знаеха, че това е знак, че е ядосан, и той понякога го правеше нарочно, но сега трябваше да покаже спокойствие. Въпреки предизвикателството. Спокойно. В дуели човек се забърква от гняв, но той бе дошъл тук, за да спечели дуел, а това изискваше спокойствие. Думите можеха да се окажат по-смъртоносно оръжие от мечовете.

- Всеки тук знае, че си имаме друг враг, на юг - заяви той уверено. - Сеанчанците са погълнали Тарабон. - Погледът му обходи тарабонците и срещна хладните им погледи. Така и не беше се научил да разгадава тарабонски лица. С тия техни нелепи мустаци - като космати бивни;azole, отколкото и на един салдеец! - и тези тъпи була все едно, че носеха маски, а слабата светлина с нищо не помагаше. Но ги беше виждал в битката и имаше нужда от тях. - Изсипали са се на Равнината на Алмот и се придвижват още по на север. Намерението им е ясно. Искат да завземат и Арад Доман. Боя се, че намерението им е да завладеят целия свят.

- Лорд Итуралд държи ли да разбере кого ще подкрепим, ако тези сеанчанци нахлуят у нас? - запита с гняв Вакеда.

- Искрено съм убеден, че вие ще се сражавате за Арад Доман, лорд Вакеда - отвърна спокойно Итуралд. Вакеда почервеня от пряката обида, запокитена в лицето му, а ръцете на хората му посегнаха към дръжките на мечовете.

- Бежанци донесоха вестта, че в равнината са се появили и айилци - побърза да вметне Шимрон, сякаш уплашен, че Вакеда може да наруши

Бялата лента. Никой от верните на Вакеда нямаше да извади стомана, ако не го направеше първо той, или ако не им заповядаше. - Те се бият за Преродения Дракон, така гласят донесенията. Трябва той да ги е изпратил, може би като помощ за нас. А досега никой не е надвигал айилска армия, дори Артур Ястребовото крило. Помните ли Кървавия сняг, лорд Итуралд, когато бяхте по-млад? Вярвам ще се съгласите с мен, че тогава ние не ги надвихме, каквото и да твърдят историците, а не мога да повярвам, че сеанчанците ще разполагат с чет като нашата тогава. Аз лично чух, че сеанчанците се придвижват на юг, далече от границата. Подозирам, че следващото, което ще чуем за тях, ще е, че се оттеглят от Равнината, а не че настъпват към нас. - Не беше лош полеви командир, но винаги се бе държал като педант.

Итуралд се усмихна. Вестите пристигаха по-бързо от юг, отколкото от север, но се беше опасявал, че ще се наложи да постави въпроса за айилците, а те можеха да помислят, че се опитва да ги подведе. Самият той трудно можеше да го повярва - айилци на Равнината на Алмот. Премълча, че ако айилците са пратени в помощ на Вречените в Дракона, то по-вероятно бе да се появят в самия Арад Доман.

- И аз поразпитах бежанци, но те говорят за айилски набези, не за войски. Каквото и да търсят айилци в Равнината, да, те може да са забавили сеанчанците, но не са ги обърнали. Летящите им зверове са започнали да разузнават над нашата страна на границата. Това не мирише на отстъпление.

Извади с изразителен жест сгънатия лист от ръкава си и го вдигна така, че всички да могат да видят Меча и Ръката, впечатани върху зелено-синкавия восък. Напоследък редовно използваше нагорещен нож, за да отдели кралския печат. Запазваше го цял, за да може да го покаже непокътнат на невярващите - имаше доста такива, след като се разчу за някои от заповедите на Алсалам.

- Крал Алсалам ми повели да събера колкото може повече мъже, откъдето успея да ги намеря, и да ударя с пълна сила по Сеанчан. - Вдиша дълбоко. С това поемаше още един риск и Алсалам можеше да поиска главата му на дръвника, ако заровете не паднеха както трябва. - Предлагам примирие. Заклевам се в кралското име да не предприемам действия срещу вас по никой начин, докато Сеанчан остава заплаха за

Арад Доман, стига и вие да се закълнете в същото и да се биете редом с мен срещу тях, докато не бъдат надвити и изтласкани.

Отвърна му стъписано мълчание. Раджаби с бичия врат изглеждаше като ударен с брадва. Вакеда хапеше устна като слисано момиче.

После Шимрон промърмори:

- А могат ли да бъдат изтласкани, лорд Итуралд? Бях срещу техните... окованите им Айез Седай на Равнината на Алмот, както и вие. - Мъжете нервно се размърдаха, ботуши изскърцаха по пода, лицата помръкнаха от безсилен гняв. Никой мъж не обичаше да мисли, че е безпомощен пред врага, но мнозина от тях бяха там в първите дни, с Итуралд и Шимрон, тъй че всички бяха наясно що за враг е това.

- Могат да бъдат надвити, лорд Шимрон - отвърна Итуралд, - въпреки техните... малки изненади. - Странен начин да наречеш изригващата под краката ти земя и съгледвачите, яхнали онези странни същества, приличащи по-скоро на Твари на Сянката, но той трябваше не само да изглежда, а и да говори убедено. Пък и когато човек знае какво може да прави врагът, се приспособява. Това бе една от същините на бойното изкуство, много преди появата на Сеанчан. Тъмнината смалвяваше предимствата им, както и бурите, а един времегадател винаги може да ти каже кога иде буря. - Разумният човек престава да дъвче, щом стигне до кокала - продължи той, - но досега сеанчанците получаваха месцето си тънко нарязано, преди да посегнат за него. Смятам да им подхвърля за дъвчене един дебел бут. Нещо повече, намислил съм да ги принудя да захапят толкова бързо, че да си строшат зъбите в кокала преди да отхапят от месото. Това е. Аз се заклев. А вие?

Не му беше лесно да не затаи дъх. Всички присъстващи мълчаха. Просто ги усещаше как и какво мислят. Вълка имаше план. Сеанчанците имаха оковани Айез Седай и летящи зверове, и Светлината само знаеше още какво. Но Вълка имаше план. Сеанчанците. Вълка.

- Ако изобщо някой смъртен е способен да ги надвие - отрони най-сетне Шимрон, - то това сте вие, лорд Итуралд. Тъй че аз ще се закълна.

- И аз се заклевам! - ревна Раджаби. - Ще ги подгоним в океана, откъдето дойдоха! - Не само вратът, и нравът му беше бичи.

За изумление на Итуралд Вакеда изригна съгласието си с не по-малък ентусиазъм, а след него гръмна буря от гласове вскички викаха, че ще се отзоват на кралската клетва, че ще смажат сеанчанците, някои - дори че са готови да последват Вълка чак до Ямата на ориста. Дотук добре, но това все още не беше всичко, за което бе дошъл Итуралд.

- Ако каните нас да се бием за Арад Доман - изрева един глас над останалите, - тогава попитайте нас! - Мъжете, които досега изричаха гръмко клетвите си, замърмориха сърдито, чуха се и едва сдържани ругатни.

Скрил задоволството си зад маска на невъзмутимост, Итуралд се обърна към говорещия от другата страна на залата. Тарабонецът беше жилав мъж, с остър нбббос, който надигаше булото му като шатра. Погледът му обаче беше твърд и пронизателен. Някои от останалите тарабонци се навъсиха, сякаш недоволни от това, че е проговорил и по това можеше да се съди, че и те като доманците си нямат водач; но все пак мъжът беше проговорил. Итуралд бе очаквал клетвите, които току-що получи, но не те бяха нужни за плана му. Важни бяха тарабонците. С тях поне вероятността планът да подейства се усилваше стократно. Обърна се учтиво към мъжа и се поклони.

- Предлагам ви възможността да се сражавате за Тарабон, милорд. Айилците предизвикват сериозни безредици из Равнината - така разправят бежанците. Кажете ми, може ли една малка чета от хората ви - стотина, може би двеста души - да прекоси равнината при този хаос и да навлезе в Тарабон, ако броните на бойците са нашарени на ивици като на тези, които служат на сеанчанците?

Изглеждаше невъзможно лицето на тарабонца да се стегне повече, но то се стегна и този път бе ред на хората от неговата страна на залата да замърморят ядосано и да засипят ругатни. До тях на север бяха стигнали достатъчно вести, за да знаят, че кралят и панархесата са отстъпили тронове си на сеанчанците и са се заклели във васална вярност на някаква императрица отвъд Аритския океан. Едва ли им харесваше да им се напомня колко много от съотечествениците им служат сега на тази императрица. Повечето "сеанчанци" на Равнината на Алмот всъщност бяха тарабонци.

- Че каква полза ще има от една малка чета? - презрително изръмжа жилавият мъж.

- Не голяма - отвърна Итуралд. - Но ако такива чети са петдесет? Или сто? - По всичко личеше, че тези тарабонци можеха да разполагат с толкова хора. - Ако всички те ударят в един и същи ден, из цял Тарабон? Аз лично бих тръгнал с тях, с толкова мъже, колкото успея да снаряжа в тарабонски доспехи. Просто за да сте сигурни, че това не е някаква хитрина, целяща да се отървем от вас.

Доманците зад него запротестираха шумно. Най-шумен беше Вакеда, да не повярва човек! Това с Вълчия план - добре, но искаха да ги предвожда самият Вълк. Повечето тарабонци заспориха - дали толкова много хора могат да прекосят равнината, без да бъдат забелязани, макар и на малки чети, и каква полза изобщо ще има от тях в Тарабон на толкова малки чети, и дали ще са готови да носят броня с ивиците на Сеанчан. Тарабонците спореха със също толкова охота като салдейците, и не по-малко разгорещено. Не и мъжът с острия нос обаче. Той срещна погледа на Итуралд, без да извързва очи. После кимна леко. Трудно беше да се разбере зад тия гъсти мустаци, но на Итуралд му се стори, че се усмихва.

Последната тежест се смъкна от раменете на Итуралд. Човекът нямаше да даде съгласието си, докато останалите спорят, ако не беше повече водач, отколкото изглеждаше. Останалите щяха да се присъединят, разбира се. Беше сигурен. Щяха да препуснат на юг с него, в самите недра на онова, което сеанчанците смятаха вече за свое, и да им ударят силен шамар. След това тарабонците, разбира се, щяха да поискат да останат и да продължат борбата в отечеството си. Друго не можеше да очаква. Което щеше да го остави - с неколцината хиляди души, които успееше да вземе със себе си - да бъде подгонен отново на север, през цялата Равнина на Алмот. И ако Светлината дадеше - да го подгонят с бяс.

Той отвърна на усмивката на тарабонеца, доколкото беше усмивка. С малко късмет, побеснелите пълководци нямаше да разберат накъде ги е повел, преди да е станало много късно. А ако разберяха... Какво пък, имаше си и друг план.

Загърнат плътно в наметалото си, Еамон Валда газеше през снега между дърветата. Студен и неспиращ, вятърът въздишаше между отрупаните със сняг клони, измамно кротък звук сред влажносивата светлина. Режеше през дебелината вълна като през тънък тюл и

смразяваше до кости. Лагерът, проснал се из леса, бе някак твърде стаен. Движението осигуряваше поне малко топлина, но в този студ мъжете стояха свити един до друг, освен ако не ги принудиш да се раздвижат.

Той изведнъж се спря и сбърчи нос от смрадливата, задавяща воня, ударила сякаш от двайсет купчини изпражнения, гъмжащи от личинки. Не се задави, само се намръщи. На лагера му липсваше редът, на който винаги беше държал. Палатките бяха пръснати безразборно под дърветата с по-дебели клони, конете - навързани на групи, вместо по изрядно изпънати коневръзи. А немарливостта винаги води до мръсотия. Оставиш ли ги без надзор, мъжете заравяха конската тор с няколко лопати пръст, за да се свърши работата по-бързо, и изкопаваха нужниците там, където щеше да е по-близо за ходене в студа. Всеки негов офицер, който позволеше това, щеше да престане да бъде офицер и да се научи как се борави с лопата.

Тъкмо оглеждаше лагера за източника на смрадта, когато миризмата изведнъж изчезна. Вятърът не беше променил посоката си; вонята просто изчезна. Стъписа се само за миг. Продължи по пътя си и се навъси още повече. Вонята все пак беше дошла отнякъде. Щеше да издири ония, които са си въобразили, че дисциплината е разхлабена, и да ги накаже за назидание. Точно сега дисциплината трябваше да е здрава, по-здрава от всякога.

В края на една широка поляна спря отново. Снегът по поляната беше гладък и без следи, въпреки скрития наоколо стан. Застанал между дърветата, той огледа небето. Понесените от вятъра сиви облаци скриваха обедното слънце. Някакво смътно движение горе го накара да затаи дъх преди да разбере, че е просто птица, сигурно наплашена от ястреби и кръжаща ниско. Изсмя се с горчивина. По-малко от месец беше изтекъл, откакто прокълнатите от Светлината сеанчанци бяха глътнали Амадор и Крепостта на Светлината на една невероятна глътка, но той бе придобил нови инстинкти. Умните се учат, докато глупците...

Ейлрон се беше оказал глупак, глупак, надут до пръсване от стари приказки за слава, още по-ярки с възрастта, както и от нови надежди за спечелване на истинска власт към фалшивата корона. Отказа да види реалността пред очите си и в резултат - ето ти го "Погрома на Ейлрон".

Валда беше чувал да го наричат "Битката за Джерамел", но само от жалката шепа амадицийски благородници, измъкнали се като пребити добичета и продължаващи глупаво да се опитват да придадат на събитията прилично лице. Чудно, как ли го бе наричал самият Ейлрон, когато дресираните вещици на Сеанчан бяха почнали да раздират стройните му редици на кървави дрипи. Все още можеше да си представи всичко това - земята, превърнала се в огнени фонтани. В сънищата си го виждаше. Е, Ейлрон беше мъртъв, посечен, докато се бе опитвал да избяга от бойното поле и главата му - изложена за показ на тарабонска пика. Уместна смърт за един глупак. Той, от друга страна, разполагаше с над девет хиляди Чеда, сбрани около него. Във времена като тези човек с ясен поглед можеше да постигне доста с това.

От другата страна на поляната, малко навътре между дърветата, се намираше грубата, схлупена къщурка на някакъв въглищар - една стая с поникнали в дупките между камъните покафявели от зимата треволяци. По всичко личеше, че човекът е заминал отдавна: части от сламения покрив бяха хлътнали опасно, а онова, което бе покривало тесните прозорци, отдавна го нямаше, заменено сега с черни одеяла. Пред изметнатата дървена врата стояха двама стражи, едри мъже с червената овчарска гега зад слънчевия изгрев на плащовете. Бяха метнали оръжията си на гръб и тъпчеха на място заради студа. Ако Валда беше враг, никой от двамата нямаше да може да посегне навреме за мечата си, за да го спре. Разпитвачите обичаха да вършат работата си на закрито.

Лицата им все едно бяха изсечени от камък, докато го гледаха как приближава. Поздравиха го с много бегло кимване. Какви ти там почести за човек без овчарската гега, па било той и лорд-капитан командирът на Чедата? Единият дори отвори уста, сякаш се канеше да го попита с каква цел е дошъл, но Валда ги подмина и бутна грубата дървена врата. Поне не се опитаха да го спрат. Щеше да ги убие на място.

При влизането му Асунава вдигна очи от разкривената масичка, на която четеше някакво тънко книжле. Едната му костелива ръка беше обгърнала димящо калаено канче, от което лъхаше на люти подправки. Столчето с кожения гръб, единствената друга мебел в стаята, изглеждаше разнебитено, но някой го бе укрепил с ремъци. Валда стисна уста, за да не изръмжи. Върховният инквизитор на Ръката на

Светлината държеше на истински покрив, не на палатка, та дори да е сламен и нуждаещ се окаяно от препокриване, и на греяно вино, когато никой друг не бе опитвал никакво вино от цяла неделя. На всичко отгоре в каменното огнище в дъното гореше малък огън и даваше оскъдна топлина. Дори готварските лагерни огънове бяха забранени малко преди Погрома, за да не издават лагера по дима. И все пак, макар повечето Чеда да презираха Разпитвачите, към Асунава се отнасяха със странно уважение, сякаш сивата му коса и мършавото му мъченическо лице го одаряваха с всички идеали на Чедата на Светлината. Когато Валда го разбра за първи път, се изненада, не беше сигурен дали самият Асунава го знае. Тъй или иначе, Разпитвачите бяха предостатъчно, за да създадат неприятности. Не че нямаше да може да се справи с тях, но по-добре беше да избегне точно този вид неприятности. Засега.

- Почти е време - каза той и затвори вратата. - Готов ли сте?

Асунава не стана, нито посегна към белия плащ, сгънат до него на масата. На тоя плащ слънчев изгрев нямаше - само червената гега. Старецът само сгъна ръце над книгата, да скрие страниците. Валда реши, че трябва да е "Пътят на Светлината" на Мантелар. Странно четиво за Върховния инквизитор. По-подходящо за новобранци; онези от тях, които не можеха да четат, след като положиха клетва, се научаваха, за да могат да прочетат словата на Мантелар.

- Имам сведения за андорска армия в Муранди, синко - каза Асунава. - Дълбоко в Муранди може би.

- Муранди е много далече оттук - отвърна Валда, уж без да забелязва, че старият спор започва отново. Спор, който Асунава, изглежда, забравяше, че вече е изгубил. Но какво търсеха андорци в Муранди? Стига сведенията да бяха верни - толкова много бяха приказките, обвити с лъжи, на странниците, срещани по пътя. Андор. Самото име зачовърка ума на Валда. Мургейз или беше мъртва, или слугиня на някоя сеанчанка. Сеанчанците никак не зачитаха разните му там титли, освен своите. Мъртва или слугиня, за него тя беше загубена, а много по-важно беше, че плановете му за Андор са загубени. Галадедрид се бе превърнал от един полезен лост в поредния млад офицер, при това офицер твърде популярен сред редовите войници. Добрите офицери

никога не са популярни. Но Валда беше прагматичен човек. Миналото си е минало. Нови планове бяха изместили Андор.

- Не толкова далече, ако тръгнем на изток, през Алтара, синко, през северна Алтара. Не е възможно сеанчанците да са се придвижили толкова далече от Ебу Дар.

Валда протегна ръце да ги постопли над огъня и въздъхна. Бяха плъзнали като напаст в Тарабон, както и тук, в Амадиция. Защо старецът си въобразяваше, че в Амадиция ще е по-различно?

- Забравяте ли за вещиците в Алтара? Със собствената им армия, трябва ли да ви го напомням? Освен ако вече не са в Муранди. - Виж, на тези донесения вярваше, за тръгналите в поход вещици. Тонът му неволно се повиши. - Може би тази така наречена андорска армия, за която сте чули, са вещиците, тяхната армия! Те дадоха Кемлин на ал-Тор, забравихте ли! И Иллиан, и половината Изток! Наистина ли вярвате, че вещиците са се разцепили? Наистина ли? - Бавно си пое дъх, за да се успокои. Да се опита поне. Всяка следваща мътва от изтока се оказваше по-лоша от предишната. От комина лъхна вятър, пръсна искри из стаята и той се дръпна назад и изруга. Проклетата селска бърлога! Даже и коминът ѝ бе направен надве-натри!

Асунава затвори книгата и събра дланите си като в молитва. Но хлътналите му очи изведнъж пламнаха по-горещи от огъня.

- Вярвам, че вещиците трябва да бъдат унищожени! В това вярвам!

- Аз бих се задоволил с това да разбере как ги укротяват сеанчанците. - С достатъчно дресирани вещици можеше да прогони ал-Тор от Андор, от Иллиан и отвсякъде другаде, където се бе разпрострял като самата Сянка. Можеше да надмине дори Ястребовото крило!

- Те трябва да бъдат унищожени! - настоя упорито Асунава.

- А с тях и ние ли? - попита го с яд Валда.

На вратата се почука и след отсечения отговор на Асунава един от стражите се появи на прага, изпънат като прът, и плесна с юмрук в гърдите си.

- Милорд върховен инквизитор - обяви той почтително. - Съветът на Помазаните.

Валда зачака. Дали старият глупак щеше да е също толкова упорит и с десетимата оцелели лорд-капитани отвън, готови да тръгнат? Стореното - сторено. Каквото трябваше, щеше да се направи.

- Ако това доведе до събарянето на Бялата кула - заяви Асунава, - ще съм доволен. Засега. Ще дойда на съвета.

Валда се усмихна с присвити устни.

- Тогава и аз съм доволен. Ще се погрижим вещиците да се сринат. - Разбира се, че щеше да се погрижи. - Съветвам ви да пригответе коня си. До вечерта ни чака дълъг път.

А дали Асунава щеше да се погрижи, беше друг въпрос.

Габрел обичаше ездата през зимния лес с Логаин и Товейн. Винаги ги оставяше да продължат по-бавно отзад, уж за да останат насаме, стига да не се мотаят много. Двете Айез Седай обаче рядко си говореха, освен за най-необходимото, дори когато наистина останеха насаме. Изобщо не бяха приятелки. Всъщност на Габрел често ѝ се искаше Товейн да помоли да я оставят, когато Логаин предложеше тези излизания. Щеше да е много приятно наистина да е сама.

Стиснала юздите в едната си ръка в зелена ръкавица и прихванала краищата на наметалото, обшито с лисича кожа с другата, тя се остави на студа да я докосне съвсем леко, само заради живината, която ѝ носеше. Снегът не беше дълбок, ала утринният въздух щипеше. Тъмносивите облаци предвещаваха, че скоро ще завали. Високо над главата ѝ прелетя някаква птица с дълги криле. Орел навярно не познаваше птиците добре. Растенията и минералите си стоят на място, докато ги проучваш, както и книгите и ръкописите, макар че последните могат да се разсипят между пръстите ти, ако са достатъчно стари. Все едно, едва можеше да различи птицата от толкова далече, но орел подхождаше на пейзажа. Обкръжаваше ги гориста местност, ниски и гъсти горички, пръснати между по-едри и по-редки стари дървета. Големите дъбове и високите смърчове и ели бяха затулили и убили повечето ниска растителност, макар че тук-там бяха останали жилави къпинаци, в очакване на все още далечната пролет, прилепили се към

някой балван или нисък сив каменен овраг. Тя грижливо запазваше пейзажа в ума си - като при упражнение на новачка, студен и пуст.

Докато нямаше никой освен тях двамата, почти можеше да си въобрази, че е някъде другаде, а не при Черната кула. Ужасното име дойде в ума ѝ някак твърде лесно. Нещо толкова реално, колкото и Бялата кула, и вече не беше "така наречената" за всеки, който можеше да обходи с очи големите каменни казарми, приютили стотици обучаващи се мъже, както и селото, израснало около тях. Беше живяла в това село почти две недели, но все още не беше зърнала някои части от Черната кула. Теренът ѝ покриваше мили, обкръжен от основи на стена от черен камък. Все пак тук в леса почти можеше да забрави това.

Почти. Ако се изключеше онзи възел от усещания и чувства, същината на Логаин Аблар, който непрекъснато си стоеше в най-задното кътче на ума ѝ, онова постоянно чувство на сдържано безпокойство, на мускули, винаги на ръба на напрегането. Така навярно се чувстваше вълк, тръгнал на лов. Или лъв, може би. Главата му непрекъснато се движеше; дори тук той оглеждаше околността, сякаш очакваше да го нападнат.

Никога не беше имала Стражник - ненужен каприз за Кафявите; някой нает слуга можеше да свърши всичко, от което имаше нужда - и затова ѝ се струваше непривично да е не само в единия край на връзка, но и на лошия край, тъй да се каже. Че и много по-лошо от това да си откъм лошия край; тази връзка изискваше от нея да се подчинява, а пък тя никак не търпеше забрани. Тъй че всъщност изобщо не беше като връзката със Стражник. Сестрите не принуждаваха Стражниците си към покорство. Е, във всеки случай не много често. И освен това Сестрите не бяха обвързвали от столетия мъже против волята им. Все пак това ѝ предлагаше вдъхновяваща тема за изследване. Беше се трудила над тълкуването на това, което изпитва. Понякога сякаш почти беше в състояние да чете мислите му. В други случаи бе все едно да се луташ без светилник в някоя мина. Допускаше, че ще се опитва да проучва дори ако проснеха врата ѝ на дръвника на палача. А си беше точно това, до голяма степен. Той я усещаше също толкова добре, колкото тя него.

Не биваше никога да го забравя. Някои аша-мани може би вярваха, че Айез Седай са се примирили с пленничеството си, но само глупак щеше да помисли, че петдесетте и една обвързани насила Сестри до една ще

се поддадат на пълно примирение, а Логаин не беше глупак. Освен това знаеше, че са изпратени, за да унищожат Черната кула. И все пак, ако заподозреше, че все още се опитват да намерят начин да сложат край на заплахата от стотиците мъже, можещи да преливат... Светлина, както бяха стегнати, само една заповед щеше да ги скове на място! Нищо не можеше да се направи срещу Черната кула. Не разбираше защо не им се даде тази заповед, просто като предпазна мярка. Трябваше да успеят. Един провал и светът беше обречен.

Логаин се извърна в седлото - внушителен с широки рамене, в добре прилягащо му наметало, черно като катран, без никаква украса, ако се изключеше сребърният Меч и червенозлатият Дракон на високата му яка. Черното наметало беше отметнато, сякаш отказваше да позволи на студа да го докосне. И сигурно беше така; тези мъже като че ли бяха убедени, че трябва да се борят с всичко, непрекъснато. Усмихна й се - утешително? - и тя примигна. Нима беше допуснала толкова много тревога да се изплъзне от нейния край на връзката? Толкова деликатен бе този танц, това непрестанно усилие да сдържа чувствата си, да изрази само подходящите реакции. Беше почти като изпитанието за шала, където всеки сплит трябваше да се заплете точно по този и този начин, без най-мъничката грешка, въпреки всичко, което можеше да те разсее. Само че това изпитание продължаваше непрестанно.

Той насочи вниманието си към Товейн и Габрел леко си пое дъх. Само една усмивка значи. Дружелюбен жест. Често пъти беше толкова мил... Можеше и за привлекателен да мине, стига да беше нещо друго, а не това, което беше.

Лицето на Товейн светна и на Габрел й се наложи да се удържи да не поклати удивено глава, не за първи път. Придърпа качулката си уж заради студа, тъй че лицето й да се скрие и в същото време да може да надникне иззад ръба, и изгледа скришом Червената сестра.

Всичко, което знаеше за нея говореше, че тя заравя омразите си в плитки гробове, ако изобщо ги заравяше, а Товейн мразеше мъжете, можещи да преливат, мразеше ги толкова дълбоко, колкото всяка Червена, която Габрел бе познавала. Всяка Червена бе длъжна да презира Логаин Аблар, след неговите твърдения, че тъкмо Червената Аджа го е принудила да се превърне в Лъжедракон. Нищо, че сега той си мълчеше, белята беше сторена. Сред пленените с тях Сестри имаше

и такива, които гледаха на Червените, сякаш си мислеха, че те поне са попаднали в капан, устроен от самите тях. А ето, че в същото време Товейн едва ли не му се подхилкваше. Габрел прехапа озадачено долната си устна. Вярно, Десандре и Лемай бяха наредили всяка да се опита да се домогне до сърдечна връзка с аша-мана, който ги е обвързал - мъжете трябваше да бъдат приспани преди Сестрите да успеят да направят нещо полезно - ала Товейн открито настръхваше при всяка заповед на някоя от двете Сестри. Не понасяше да им се подчинява и сигурно щеше да откаже, ако Лемай не беше също Червена, колкото и да признаваше, че трябва да е така. Или че някоя не признаваше властта ѝ, след като ги докара до пленничество. Това също го мразеше. Но точно тогава бе започнала да се усмихва на Логаин.

Впрочем, как можеше Логаин да си седи от другата страна на връзката ѝ и да приема тази усмивка за нещо друго освен измама? Габрел беше опипвала и този възел, без да може да го развърже. Той знаеше твърде много за Товейн. Само това, че знаеше от коя Аджа е, трябваше да му стига. И въпреки това Габрел усещаше у него толкова малко мнителност, когато погледнеше Червената сестра, колкото когато погледнеше самата нея. Едва ли беше лишен от мнителност - той, изглежда, беше недоверчив към всички. Но по-малко към която и да било сестра, отколкото към някои аша-мани. Това също не ѝ се струваше смислено.

"Не е глупак - напомни си тя. - Тогава защо? И едно "защо" за Товейн, също така. Какво точно крои тя?"

Изведнъж Товейн махна привидно топлата усмивка от лицето си и заговори така, сякаш тя бе изрекла поне един от въпросите си на глас.

- Докато ти си наблизко - измърмори Червената през облаче бяла пара, - той почти не ме забелязва. Направила си го свой пленник, Сестро.

Изненадана, Габрел неволно се изчерви. Товейн никога не подхващаше разговор, а да се каже, че не одобрява положението си спрямо Логаин, щеше да е пълно омаловажаване. Съблазняването му ѝ се беше сторило очевидно средство да се доближи до него достатъчно, за да разбере плановете му, слабостта му. В края на краищата, макар той да беше аша-ман, тя беше Айез Седай много преди да се е родил, а и едва ли можеше да се нарече съвсем невинна, що се отнасяше до мъжете. Глупачка, по-скоро. Играта ѝ на доманка бе показала, че крие няколко

изненади и няколко вълчи капана. Нещо, за което тя много се опасяваше, че Тovejн е разбрала, поне отчасти. Но и всяка Сестра, която ѝ се беше подчинявала, също трябваше да го е разбрала, а тя със сигурност знаеше, че няколко са го разбрали. Някоя не бе заговаряла за този проблем, а и едва ли някоя щеше да си го позволи, разбира се. Логаин успяваше да прикрие връзката по един груб начин, за който тя продължаваше да вярва, че няма да ѝ попречи да разбере дали крие чувствата си, ала понякога, докато лежах на една възглавница, той сваляше маската си. Резултатите, най-меко казано, бяха... опустошителни. В такива моменти - никаква хладна съдържаност, никакво хладнокръвно проучване. Никакъв разум изобщо.

Тя отново припряно привика образа на снежния пейзаж и го закрепи в ума си. Дървета и скали, и гладък бял сняг. Гладък, студен сняг.

Логаин не погледна през рамо към нея, нито даде някакъв външен знак, но връзката ѝ подсказа, че е уловил мигновената ѝ загуба на контрол. Ама той просто преливаше от самодоволство! И задоволство! Единственото, което можеше да направи, бе да се съдържи да не кипне. Но той очакваше от нея да кипне, да го изгори дано! Трябваше да знае какво тя изпитва от него. Но се оставяше да я завладее гневът - и това само го забавляваше! И той дори не се опитваше да го скрие!

Тovejн се подсмихна доволно - Габрел го забеляза, ала ѝ остана само миг да се зачуди защо.

Утрото бяха прекарвали сами, но ето че между дърветата се появи ездач - мъж без наметало и в черно облекло. Свърна коня си към тях, щом ги забеляза и заби петите на ботушите в хълбоците на животното, за да го подкара бързо, въпреки снега. Логаин дръпна юзди да го изчака - самото възплъщение на спокойствието, - а Габрел се вкочани, спряла коня си до него. Чувствата, предавани по връзката, рязко се промениха. Сега те бяха напрегнатост на вълка, изчакващ преди да скочи. Очакваше да види облечените му в метални ръкавици ръце да посегнат за дръжката на меча, вместо да останат отпуснати върху високия лък на седлото.

Новодошлият беше висок почти колкото Логаин, с вълниста, падаща до раменете златна коса и покоряваща усмивка. Габрел мигом заподозря, че знае защо усмивката му е покоряваща. Твърде хубав беше, за да не го знае, много по-красив от Логаин. Ковачницата на живота бе закалила лицето на Логаин, оставила беше и ръбове по него. А този младеж все

още беше гладък. Все пак Мечът и Драконът красяха яката на палтото му. Той изгледа двете Сестри със светлосините си очи, после попита с плътния си глас.

- И с двете ли лягаш, Логаине? Пълничката ми се струва доста хладноока, но другата май е достатъчно топла.

Товейн изсъска гневно, а Габрел стисна зъби. Не беше крила какво върши - все пак не беше кайриенка, та да забулва в потайност онова, което се срамува да покаже пред хората - но това не означаваше, че очаква всички да дрънкат. По-лошо, мъжът говореше така, сякаш са някакви кръчмарски слугини!

- Това повече да не съм го чул, Мишраил - каза кротко Логаин и тя усети как връзката отново се промени. Сега беше студена; толкова студена, че пред нея и снегът щеше да изглежда топъл. Толкова, че и един гроб щеше да изглежда топъл. Беше чувала това име, Атал Мишраил, и усети у Логаин недоверчивост, когато го изговори - явно по-голяма недоверчивост, отколкото изпитваше към нея или към Товейн - но усещането беше готовност за убийство. Смешна работа. Този мъж я държеше в плен, а бе готов на насилие, за да защити достойнството ѝ? Частица някаква от нея поиска да се изсмее, но тя скъта информацията някъде дълбоко в гънките на паметта си. Всяка трохичка можеше да е полезна.

По-младият не показва, че е чул заплахата. Усмивката му не трепна.

- М'Хаил каза, че можеш да тръгнеш, ако искаш. Не вижда причина да не продължиш с набора.

- Все някой трябва да го прави - отвърна равнодушно Логаин.

Габрел и Товейн се спогледаха озадачени. Защо точно Логаин трябваше да тръгне за набор? Виждали бяха групи Аша-ман да се връщат от това, и всички те бяха изнурени от Пътуването на дълги разстояния, изпоцапани и изнервени донемайкъде. Явно мъжете, биещи тъпана за Преродения Дракон, не навсякъде биваха посрещани радушно преди някой да е разбрал какво представляват всъщност. А и защо тя и Товейн едва сега чуваха за това? Беше готова да се закълне, че той ѝ казва всичко, когато си лягаха заедно.

Мишраил сви рамене.

- Има предостатъчно Вречени и Бойци за тая работа. Предполагам, разбира се, че ти е омръзнало да чакаш непрекъснато да ти доведат хора за обучаване. Да учиш глупаци как да се промъкват из горите и да се катерят по стръмнини, все едно че и косъмче не могат да прелеят. Дори едно оплюто с мухи селце може да изглежда по-добре. - Усмивката му се смали в усмивчица, презрителна и съвсем не покоряваща. - Може пък, ако помолиш М'Хаил, да те вземе на уроците си в двореца. Виж, там едва ли ще ти омръзне.

Лицето на Логаин не се промени, но Габрел усети през връзката рязкото жегване на гнева. Беше подочула това-онова за лекциите на Мазрим Таим и частните му уроци, ала единственото, което Сестрите всъщност знаеха, беше, че Логаин и приятелчетата му хранят подозрения към Таим и към всеки, който посещава уроците му, а и Таим като че ли не се доверяваше на Логаин. За съжаление онова, което Сестрите можеха да научат за уроците, беше малко; никоя не беше обвързана с мъж от фракцията на Таим. Някои смятаха, че недоверието е заради това, че и двамата се бяха обявили за Преродения Дракон, или дори че е признак за лудостта, която преливането носеше на мъжете. Тя самата не беше доловила у Логаин нито един признак на лудост, а беше следила за такива точно толкова напрегнато, колкото бе следила за признаци, че се кани да прелее. Ако се окажеше все още обвързана с него, когато той полудееше, това можеше да засегне и нейния ум. Но всичко, което можеше да предизвика разцепление между Аша-ман, заслужаваше да се проучи.

Усмивката на Мишраил се стопи, след като Логаин само го изгледа.

- Е, радвай се на мухлясалите си селца - отрони той и извърна коня си. Сръга с пети, конят му скочи напред и той извика през рамо: - Славата очаква някои от нас, Логаин.

- Едва ли ще се радва дълго на Дракона си - промърмори Логаин, загледан след отдалечаващия се в галоп младеж. - Много му е развързан езикът.

Тя не можеше и да допусне, че има предвид намека му за нея и Товеин, но пък какво друго можеше да има предвид? А и защо изглеждаше толкова обезпокоен? Прикриваше го много добре, особено като се

имаше предвид връзката, но все пак беше обезпокоен. Светлина, понякога ѝ се струваше, че ако разбере какво се върти в една мъжка глава, ще се обърка още повече!

Той рязко вдигна глава и изгледа и нея, и Товейн изпитателно. През връзката се прокрадна нова нишка на загриженост. Заради тях ли? Или - колко странна мисъл - за тях?

- Ще трябва да спрем - каза Логаин. - Трябва да се приготвя.

Не препусна в галоп, но все пак наложи по-припряна скорост назад към селото с обучаващите се мъже, от което преди малко беше излязъл. Беше се съсредоточил върху нещо; мислеше трескаво, усети Габрел. Връзката направо забръмча от това.

Товейн приближи коня си до този на Габрел, надвеси се от седлото и се опита да прикове Габрел с напрегнатите си очи, като в същото време мятеше бързи погледчета към Логаин, сякаш се боеше да не би той да се обърне и да ги види, че си приказват. Като че ли изобщо не обръщаше внимание на онова, което подсказваше връзката ѝ. Това двойно усилие я накара да западскача на седлото като кукла, всеки момент готова да се изтърси.

- Трябва да идем с него - прошепна Червената. - Каквото и да ни струва, трябва да се опитаме. - Габрел повдигна вежди и тя намери у себе си достатъчно приличие да се изчерви, макар да не изгуби ни трошица от настойчивостта си. - Не можем да допуснем да ни остави тук - продължи припряно. - Този човек не се е отказал от амбициите си, когато дойде тук. Каквато и злина да е намислил, не можем да направим нищо, ако не сме при него.

- Много добре го знам - рязко отвърна Габрел и изпита облекчение, щом Товейн кимна и замълча. Нищо друго не ѝ оставаше, освен да се постарее да озапти страха, който се надигаше в нея. Нима Товейн не помисляше за онова, което трябваше да вижда през връзката? Онова, което винаги си беше стояло там, във връзката с Логаин - решимост - сега се бе вледенило и изострило като нож. Смяташе, че този път вече знае какво означава. И от това знание устата ѝ пресъхна. Не можеше да каже срещу кого, но знаеше, че Логаин Аблар тръгва на война.

Юкири слизаше бавно по един от широките коридори, извиващи се на спирала през Бялата кула. Чувстваше се настръхнала като изгладняла котка. Едва успяваше да се насили да слуша онова, което ѝ говореше плъзгащата се до нея Сестра. Утрото беше сумрачно, първата светлина бе приглушена от снега, сипещ се тежко над Тар Валон, а средните нива на Кулата бяха ледени като зима в Граничната земя. Е, може би не чак толкова студени. От много години не беше стигала толкова далече на север, а паметта пресилваше нещата, които не е смалила. Нали тъкмо затова бяха толкова важни записките. Освен когато не смееш да запишеш нищо. Все пак доста студено си беше. Въпреки ума и майсторството на древните строители, топлината от грамадните пещи в подземие то така и не стигаше толкова високо. Пламъците от светилниците по стойките играеха от въздушните течения и студеният полъх понякога беше толкова силен, че раздвижваше тежките гоблени, изпънати по белите стени - пролетни цветя, гори и екзотични зверове и птици, редуващи се с триумфални сцени от историята на Кулата, които никога нямаше да бъдат изложени по долните помещения, достъпни за външни посетители. Собствените ѝ покои с топлите им огнища вече не ѝ се струаха толкова уютни като някога.

Вестите от външния свят гъмжаха в главата ѝ въпреки усилията да ги потисне. Или по-скоро - и по-често - липсата на сигурни вести. Онова, което донасяха очите и ушите от Алтара и Арад Доман беше пълна бъркотия, а оскъдните донесения, които отново бяха започнали да се цедят от Тарабон, звучаха плашещо. Мълвата разполагаше владетелите на Граничните земи къде ли не - от Погибелта до Андор, Амадиция и чак в Айилската пустош; единственият потвърден факт беше, че никой от тях не е там, където му е мястото - да брани границата с Погибелта. Айилците наистина бяха навсякъде и най-сетне извън контрола на ал-Тор, както изглеждаше, ако изобщо бяха оставали под негов контрол. От последната новина от Муранди ѝ се искаше да заскърца със зъби и да зареве едновременно, докато Кайриен... Сестри из целия Слънчев палат, някои заподозрени, че са бунтовници, и за нито една не беше сигурно, че е вярна. И все още никаква вест от Койрен и нейното посланичество, откакто напуснаха града, въпреки че отдавна трябваше да са се върнали в Тар Валон. И сякаш всичко това не стигаше, ами и самият ал-Тор отново се беше отвял като сапунен мехур. Възможно ли бе да са верни приказките, че едва ли не е сринал наполовина Слънчевия палат? Светлина, не можеше да е полудял все още! Или пък безумното предложение на Елайда за "закрила" го бе

изплашило дотолкова, че да се скрие? А дали изобщо нещо можеше да го изплаши? Виж, нея той плашеше. И плашеше всички от Съвета, хич да не си изписват тия невъзмутими физиономии.

Единственото сигурно беше, че всички тези неща са толкова важни, колкото плюнка в дъждовна буря. Но от това, че го знаеше, настроението ѝ ни най-малко не можеше да се оправи. Притеснението, че си се оплела в розов храст, въпреки че тръните може да те убият, е лукс, когато върхът на ножа е опрял в ребрата ти.

- Всеки път, когато е напускала Кулата през последните десет години, е било по лична работа, тъй че няма записки, по които да се провери - мърмореше спътницата ѝ. - Трудно е да се разбере точно къде е била и да се запази... дискретност. - Мейдани с прибрана назад с костени гребени тъмнорозовата коса, беше висока и толкова слаба, че тежките ѝ гърди сякаш всеки момент щяха да я прекатурят, ефект, който се подсилваше както от стегнатия, извезан с тъмно сребро корсаж, така ѝ от изгърбената ѝ стойка в усилието ѝ да стигне с уста до равнището на ухото на Юкири. Беше заметнала шала си на китките и дългите му сиви ресни се влачеха по плочите на пода.

- Изправи го този гръб - изръмжа ѝ тихо Юкири. - Ушите ми не са задръстени с кал.

Мейдани се дръпна и се поизправи, а на бузите ѝ избиха петънца. Придърпа шала по-нагоре и се озърна през рамо към Стражника си Леонин, който ги следваше на дискретно разстояние. Макар двете смътно да чуваха подрънкването на сребърните звънчета в черните плитки на стройния мъж, той не можеше да чуе нищо, казано с умерен тон. Не знаеше нищо повече от необходимото - всъщност знаеше съвсем малко, освен че неговата Айез Седай иска от него определени неща; това бе напълно достатъчно за един Стражник - пък и можеше да създаде проблеми, ако знае много, но все пак нямаше нужда чак да се шепне. Хората искат да разберат каква е тайната, като те видят да шепнеш.

Не толкова другата Сива обаче бе източникът на раздразнението ѝ, колкото външния свят, нищо че Мейдани си беше гарга в лебедови пера. Във всеки случай, не главният източник. Отврат бунтовничка, преструваща се на лоялна, но Юкири все пак беше доволна, че Серин и Певара я убедиха да не бързат да предават Мейдани и посестримите

й гарги на закона на Кулата. Крилцата им вече бяха подрязани и те бяха полезни. Можеше да си спечелят дори известно снизхождение, когато най-сетне бъдеха изправени на съд. Разбира се, махнеше ли се клетвата, подрязала крилцата на Мейдани, на самата Юкири като нищо можеше да ѝ се наложи да моли за снизхождение. Бунтовнички или не, онова, което тя и останалите бяха направили с Мейдани и съмишленичките ѝ, бе не по-малко тежко престъпление от убийството. Или измяната. Клетва за лично покорство - положена при това над самата Клетвена палка и дадена под натиск - бе нещо твърде близко до Принудата, забранена изрично, макар и определена неясно. Все пак понякога трябва да смъкнеш мазилката, за да опушиш стършелите, а Черната Аджа бяха стършели с отровни жила. Законът рано или късно щеше да си дойде по реда - без закон нямаш нищо, - но засега тя трябваше повечко да се тревожи дали ще оцелее след опушването, отколкото какви наказания ще наложи законът. Трупове не се притесняват от наказания.

Тя кимна леко на Мейдани да продължи, но още щом другата отвори устата си, на ъгъла точно пред тях излязоха три Кафяви, перчещи се с шалове си досущ като Зелени. Юкири смътно познаваше Марис Торнхил и Дорайз Месианос, толкова, колкото от Заседателки се очаква да познават Сестри, дълго застояли се в Кулата, ще рече - да можеш да лепнеш имена към лицата, не повече. С малко зор щеше да ги опише като кротки и вглъбени в проучванията си. А Ели Уоръл беше получила шала си толкова отскоро, че трябваше да се очаква, че ще прикляка в реверанси по инстинкт. Но вместо да покажат вежливост към Заседателка, трите зяпнаха Юкири и Мейдани, както котки бяха зяпнали непознати кучета. Или може би кучета - непознати котки. От кротост тук нямаше и помен.

- Мога ли да ви запitam за една точка от арафелското право, Заседателко? - каза Мейдани толкова гладко, сякаш през цялото време се бе канила да каже точно това.

Юкири кимна и Мейдани забъбри за някакви си риболовни права, по реки, а не по езера. Изборът не беше чак толкова добър. Някоя магистратка сигурно би помолила една Айез Седай да я изслуша по казус с риболовни права, но само за да изтъкне собственото си мнение, ако са намесени влиятелни особи и се притеснява от апелация пред трона.

След Кафявите се мъкнеше само един Стражник - Юкири не можа да си спомни дали беше на Марис, или на Дорайз - едър набит тип с кораво кръгло лице и къса черна коса, който изгледа Леонин и двата меча на гърба му с недоверие, явно прихванато от Сестрата му. Въпросните две заситниха по извития коридор, вдигнали високо пълните си брадички, а мършавата новоизлюпена изприпка след тях да не изостане. Стражникът закрачи след тях, настръхнал като човек във враждебна страна.

Враждебността напоследък бе станала нещо обичайно. Невидимите стени между Аджите, доскоро дебели колкото да скриват тайните на всяка отделна Аджа, сега се бяха превърнали в каменни крепости с ровове долу. Ровове друг път - направо пропасти, дълбоки и широки. Сестрите никога не напускаха сами отделенията на Аджата си, често водеха Стражниците си дори до библиотеката и трапезариите и винаги носеха шаловете си, да не би да сбъркаш иначе Аджата им. Самата Юкири носеше най-добрия си, извезан със сребро и със златен вътък, с дългите копринени ресни, провиснали до глезените ѝ. Предполагаше, че и тя се перчи малко с Аджата си. А напоследък бе започнала да се замисля, че дванайсет години са достатъчно дълъг срок да минеш без Стражник. Ужасна мисъл, след като отся източника ѝ. В Бялата кула нито една Сестра не трябваше да има нужда от Стражник.

Не за първи път я порази мисълта, че някоя трябва да посредничи между Аджите, и то скоро, инак бунтовничките щяха да затанцуват през входната врата нагли като крадли, и да опоскат къщата, докато останалите се дърлят коя е взела лицата на старата умряла леля. Но единствения край на нишката, който успяваше да види, за да почне разплитането на кълбото, бе да накарат Мейдани и дружките ѝ да признаят, че са пратени в Кулата от бунтовничките, за да разпространят слуха - приказки, за които те все още настояваха, че са истина! - че Червената Аджа е създадена от Логаин Лъжедракон. Възможно ли беше това? Без да го знае Певара? Беше немислимо - една Заседателка, особено пък Певара, да е била подведена. Тъй или инак, точно той край на кълбото вече се беше толкова усукал с много други, че сам по себе си едва ли щеше да реши нещата. На всичко отгоре само щеше да отхвърли помощта на десет от четиринайсетте жени, за които можеше да е сигурна, че не са Черна Аджа, да не говорим, че вероятно щеше да изкара на показ какви ги вършат останалите, преди още да е задухала бурята.

Потръпна, и тръпката не беше заради течението в коридора. Тя, както и всяка друга жена, която можеше да разкрие истината, щеше да умре преди да е свършила въпросната буря, при тъй наречен "нещастен случай" или в леглото си. Или можеше просто да изчезне - излязла уж от Кулата и никой повече не я видял. Изобщо не се съмняваше в това. Всяка улика щеше да се зарови толкова дълбоко, че цяла армия с лопати да не може да я изрови. Дори слуховете щяха да се замажат. Беше се случвало и преди. Светът и повечето сестри още вярваха, че Тамра Оспеня е умряла в леглото си. Тя го беше повярвала. Трябваше да изловят и овържат Черната Аджа, колкото може по-скоро, преди да дръзнат да рискуват, разкривайки се пред всички.

След като Кафявите се отдалечиха на безопасно разстояние, Мейдани отново подхвана доклада си, но млъкна само след няколко мига, когато точно пред тях една космата ръка се шмугна зад един от гоблените и го избута настрана. От прохода, скрит зад гоблена с яркоцветните птиченца от Потопените земи, лъхна мраз и от него заднешком в коридора изскочи едър тип, облечен в оцапано кафяво ратайско палто - дърпаше количка, натоварена с букови цепеници, която друг ратай в грубо палто тикаше отзад. Обикновени ратаи: никой от двамата нямаше Белия пламък на гърдите си.

При появата на двете Айез Седай мъжете припряно заоправяха гоблена и задърпаха количката към стената, като в същото време се опитваха да си направят поклоните, от което за малко не обърнаха товара, и се започна едно бясно ловене на падащи цепеници, съпроводено с поклони. Явно бяха очаквали да си свършат работата, без да се натъкнат на Сестри. Юкири винаги изпитваше съчувствие към хората, длъжни да мъкнат дърва и вода, и всичко останало, по слугинските рампи чак отдолу, но ги подмина намръщена.

Разговорът в движение не може да се подслуша и коридорите в общите отсеци изглеждаха подходящо място да остане насаме с Мейдани. Много по-подходящо от личните ѝ покои, където всяка преграда срещу подслушване щеше само да оповести на всички в Сивия отсек, че тя обсъжда тайни и, още по-лошо - с кого ги обсъжда. В момента в Кулата имаше едва около двеста Сестри, брой, който Бялата кула можеше да глътне и да изглежда празна, а при положение, че всички страняха от останалите, общите отсеци трябваше да са пусти. Поне така си беше мислила.

Взела беше предвид слугите в ливреи, притичващи насам-натам да подрежат фитилите в светилниците и да долеят маслото, и по десетки още задачи, както и просто облечените ратаи, понесли на гърбовете си тръстикови кошове, пълни със Светлината само знаеше какво. Тези хора се разшетваха все в ранните часове, да подготвят Кулата за деня, но те се кланяха и приклякваха припряно, и бързаха час по-скоро да се махнат от пътя на всяка Сестра. Да не чуят. Слугите в кулата умееха да са тактични, особено след като всяко наострено ухо към Сестра можеше да ги докара до това да им се покаже вратата. А предвид сегашното настроение в Кулата направо гледаха да избегнат и най-малкия риск да чуят нещо, което не е за чуване.

Това, което не бе съобразила обаче, беше колко много Сестри ще решат да излязат точно сега на разходка извън отделенията си, по двойки и по тройки, въпреки ранния час и студа Червените, които се мъчеха да поглеждат отвисоко всяка срещната освен други Червени, Зелените и Жълтите - надпреварващи се за короната по перчене, и Кафявите, напъващи се с всички сили да надминат и двете. Няколко Бели, почти до една без Стражници, се мъчеха да опазят фасадата си на хладно благоразумие, докато в същото време преплитаха крака. Тъкмо ще се скриваше някоя групичка и след минута цъфваше нова, тъй че Мейдани трябваше да говори толкова по доклада си, колкото и за риболовното право.

Най-лошото бе, че на два пъти Сивите ѝ се усмихваха като от облекчение, че виждат други от своята Аджа, и щяха да тръгнат с тях, ако Юкири не беше поклатила глава. Което я ядоса безкрайно, тъй като даваше на всички срещнали я да разберат, че си има особена причина да е насаме с Мейдани. Дори Черната Аджа да не забележеше, а Светлината дано да дадеше да не забележат, напоследък твърде много Сестри шпионираха другите Аджи и въпреки Трите клетви приказките, които разнасяха, някак набъбваха с разнасянето. След като Елайда явно се мъчеше да вкара Аджите в правия път с груба сила, тия приказки много често водеха до наказания, а най-доброто, на което можеш да се надяваше да се престориш, че си решила да го изтърпиш по свои си, лични причини. Юкири вече бе изтърпяла едно такова наказание и не изпитваше никакво желание да загуби пак няколко дни в търкани на подове, особено след като имаше в лицата си повече, отколкото можеше да изяде. А да приемеш алтернативата, едно частно гостуване на Силвиана, не беше по-добро, въпреки че пестеше време. Елайда

като че ли бе освирепяла още повече, откакто започна да привиква Силвиана, за да ѝ наложила уж насаме "наказанията" си. Цялата Кула бръмчеше от това.

Колкото и да мразеше Юкири да си го признае, всичко това я караше много да внимава как гледа другите Сестри. Погледнеш ли ги дълго, ще помислят, че ти самата шпионираш. Отместиш ли бързо поглед - изглеждаш потайна, със същия резултат. Въпреки това не можа да устои да изгледа двойката Жълти, които се плъзгаха по коридора като кралици в личния си палат.

Мургавият набит Стражник, следващ ги на достатъчно разстояние, за да им осигури интимност, трябваше да беше на Притале Нербайджан, зеленоока жена, на която природата общо взето бе спестила обичайния дълъг салдейски нос, тъй като Атуан Ларисет нямаше Стражник. Юкири знаеше малко за Притале, но май трябваше да понаучи повече, след като я видя в задушевен разговор с Атуан. В сивата си, на жълти ивици рокля с високо деколте и с шала си с копринени ресни, тарабонката беше смайваща. Тъмната ѝ коса, на тънки, вързани с цветни панделки плитки, стигащи до раменете, ограждаше лице, което изглеждаше някак съвършено, без да е красиво. При това беше доста скромна, доколкото е възможно за Жълта. Ала беше жената, която Мейдани и останалите се опитваха да проучат, без да ги забележат. Жената, чието име се бояха да произнесат на глас, освен зад силни прегради. Атуан Ларисет беше едната от само трите Черни сестри, за които знаеше Талене. Така се организираха те - три жени, които се знаят, три жени, които образуват едно "сърце", и всяка от тях знае по още една, която другите две не знаят. Атуан беше "едната в повече" на Талене, тъй че имаше надежда с нея да са други две.

Малко преди двете да се скрият зад ъгъла, Атуан погледна небрежно към спиралния коридор. Погледът ѝ само забърса покрай Юкири, но и това бе достатъчно сърцето ѝ да подскочи до гърлото. Тя продължи да върви, като с усилие задържа лицето си спокойно, и рисковано хвърли на свой ред поглед, щом стигна пресечката. Атуан и Притале вече се бяха отдалечили по коридора, на път към външния кръг. Стражникът крачеше след тях, но никой не поглеждаше назад. Притале клатеше глава. На нещо, което ѝ говореше Атуан? Беше твърде далече, та Юкири за да може да чуе нещо повече от тихото чаткане на ботушите на мургавия Стражник по плочките на пода. Не, само един поглед беше.

Разбира се. Забърза, за да се скрие, ако някоя от тях реши да погледне през рамо, и дълго издиша - не беше и усетила, че е затаила дъх. Мейдани направи същото, свила рамене.

"Странно, как ни прихваща" - помисли Юкири и изправи рамене.

Когато за пръв път разбраха, че Талене е Мраколюбка, Талене беше заслонена пленничка. "Още ни побиват тръпки от нея, призна си тя. Не че от това, което ѝ направиха, за да я принудят да признае, не бяха треперили, но когато научиха истината, направо ги втресе. Сега Талене беше овързана по-здраво от Мейдани, пазеха я по-изкъсо, въпреки че привидно ходеше на свобода - да се задържи в плен една Заседателка, без никой да забележи, беше извън възможностите дори на Серин - и как напираше сега горкичката да им предаде всяка трошица, която знаеше или дори подозираше, с надеждата, че така може да си спаси живота. Не че имаше някакъв избор. Едва ли точно тя можеше да събуди страх. Колкото до останалите...

Певара отначало много упорито настояваше, че Талене е сбъркала за Галина Казбан, и гневът ѝ продължи цял ден, докато най-сетне не се убеди, че Червената сестра всъщност е Черна. Още приказваше как щяла да удуши Галина със собствените си ръце. Юкири изтръпна когато бе назована Темайле Киндероуд. Щом имаше Мраколюбки в Кулата, съвсем логично беше между тях да има и Сиви, макар че може би помогна неприязънта ѝ към Темайле. Тя запази хладнокръвие и когато направи сметките и разбра, че Темайле е напуснала Кулата по същото време, когато бяха убити три Сестри. Това добави още имена на заподозрени, Сестри, които също си бяха заминали тогава, но Галина, Темайле и другите бяха извън Кулата, недосегаеми за момента, а и само за двете можеше да се докаже, че са Мраколюбки.

А Атуан беше ей там, несъмнено Черна Аджа, вървеше си на свобода, необвързана от Трите клетви. И докато Дезине не уредеше да бъде разпитана тайно - трудна работа дори за Заседателка от Аджата на Атуан, защото трябваше да е тайно от всички - дотогава единственото, което можеха да сторят, бе да наблюдават. Далечно и много грижливо прикрито наблюдение. Все едно да живееш с червена пепелянка, без да знаеш кога ще се озовеш очи в очи с нея, без да знаеш кога може да те ухапе. Като да живееш в леговище на червени пепелянки и да можеш да виждаш само една.

Изведнъж Юкири забеляза, че широкият извит коридор е пуст, докдето стига погледът ѝ, а щом се озърна назад, видя само Леонин. Кулата все едно беше празна, освен тях тримата. Нищо пред очите ѝ не се движеше, освен мигащите пламъци на светилниците. Тишина.

Мейдани се сепна.

- Простете, Заседателко. Това, че я видях, ме стъписа. Докъде стигнах? О, да. Разбирам, че Целестин и Анарид се опитват да разкрият приятелките ѝ между Жълтите. - Целестин и Анарид бяха заговорнички с Мейдани, и двете Жълти. Имаше по две от всяка Аджа - освен Червената и Синята естествено, - което се бе оказало много полезно. - Боя се, че това няма да помогне особено. Тя има широк кръг от приятелки, или по-точно имаше преди... да възникне сегашната ситуация между Аджите. - В гласа ѝ се прокрадна нотчица на задоволство, колкото и гладко да си остана лицето ѝ; все още си беше бунтовничка, въпреки притурената клетва. - Разследването на всички ще е трудно, ако не и невъзможно.

- Забрави я за малко. - Голямо усилие ѝ струваше да не почне да върти глава, та да погледне навсякъде едновременно. Един глобен с големи бели цветове леко се размърда и тя се поколеба, докато не се увери, че е само полъх, а не са ратаи, слизащи от слугинската рампа. Така и не можеше да си припомни къде се намираха в момента. Новата ѝ тема беше по своему точно толкова опасна, колкото и обсъждането на Атуан. - Снощи си спомних, че си била новачка с Елайда, при това сте били близки приятелки, доколкото знам. Не би било зле да подновиш това приятелство.

- Това беше преди доста години - сковано отвърна по-високата жена, надигна шала си до раменете и се загърна в него, сякаш изведнъж ѝ стана студено. - Елайда съвсем основателно го прекрати, когато я издигнаха в Посветена. Можеше да я обвинят във фаворизиране, ако бях в клас, който са ѝ дали да обучава.

- Толкова по-добре, че не си била фаворитка - сухо каза Юкири. Сегашната свирепост на Елайда си имаше прецедент. Преди да отпраши за Андор преди години, беше разбутала фаворитките си толкова силно, че Сестрите трябваше да направят доста стъпчици, докато се спрат. Сюан Санче бе една от тях, странно да си го спомни човек, макар че на Сюан така и не ѝ се беше наложило да се избавя от

норми, на които не отговаря. Странно и тъжно. - Все едно, ще направиш всичко, което е по силите ти, за да подновиш приятелството.

Мейдани направи двайсетина крачки по коридора, като отваряше и затваряше уста, наместваше и донаместваше шала си, помръдваше с рамене, сякаш се мъчеше да отпъди конска муха и поглеждаше накъде ли не, само не и към Юкири. Как изобщо можеше тази жена да действа като Сива, при толкова слаб самоконтрол?

- Опитах се - рече тя най-сетне задъхано. Още отбягваше очите на Юкири. - Няколко пъти. Пазителката... Алвиарин все ме пъдеше. Амирлин е заета, има посещение, трябва да си отдъхне. Все се намираше някакво извинение. Мисля, че Елайда просто не иска да поднови приятелство, което е зарязала преди повече от трийсет години.

Така. Значи бунтовничките също помнеха това приятелство. И как ли бяха смятали да го използват? За шпиониране, най-вероятно. Трябваше да разбере как Мейдани е трябвало да предава онова, което научи. Тъй или иначе, бунтовничките й бяха осигурили средство и Юкири смяташе да го използва.

- Алвиарин се махна от пътя ти. Напуснала е Кулата вчера, или може би онзи ден. Никой не е сигурен кога точно. Но слугинчетата твърдят, че си е взела допълнителни дрехи, тъй че едва ли ще се върне поне през следващите няколко дни.

- Че закъде ли е тръгнала в такова време? - Мейдани се намръщи. - Снегът вали от вчера заранта, а се канеше още от онзи ден.

Юкири спря и с две ръце извърна другата жена с лице към себе си.

- Единственото, което трябва да те интересува, Мейдани, е, че я няма!
- Вярно, къде ли беше тръгнала наистина Алвиарин в това време? - Пътят ти към Елайда е чист и ти ще тръгнеш по него. И ще гледаш изкъсо дали някоя би могла да чете документите на Елайда. Само гледай някой да не забележи, че гледаш. - Талене твърдеше, че Черната Аджа знаела всичко, което излизало от кабинета на Амирлин още преди да е оповестено, и след като искаха да разберат как става това, трябваше им някоя близо до Елайда. Разбира се, Алвиарин виждаше всичко преди Елайда да го подпише и се беше домогнала до повече власт, отколкото която и да било Пазителка в историята, но това

все пак не беше основание да я обвинят, че е Мраколюбка. Нито да не я обвинят. И нейното минало беше проучено. - Наблюдавай и Алвиарин, колкото можеш, но важното са документите на Елайда.

Мейдани въздъхна и кимна с неохота. Длъжна беше да се подчини, но разбираше и допълнителната опасност, в която щеше да нагази, ако Алвиарин се окажеше Мраколюбка. Че то и самата Елайда можеше да се окаже Мраколюбка, каквото и да настояваха Серин и Певара. Мраколюбка - Амирлински трон. Е, това ако не ти направи сърцето на туршия - здраве му кажи.

- Юкири! - извика женски глас зад тях.

Една Заседателка в Съвета на Кулата не подскача като стресната коза, щом чуе името си, ала Юкири го направи. Ако не се беше задържала за Мейдани, сигурно щеше и да падне, но сега двете се олюляха като подпийнали селянчета по жътвен танц.

Съвзела се, Юкири придърпа шала си, навъси се и въсенето ѝ не намаля, щом видя кой тича към нея. Сеайне уж трябваше да си стои в покоите, с толкова Бели сестри около нея, колкото можеше да уреди, когато не беше с Юкири или с някоя от останалите Заседателки, знаещи за Талене и Черната Аджа, но ето ти я, че припка по коридора само с Бернаил Гелбарн, трътлестата тарабонка, и с още една от гаргите на Мейдани за компания. Леонин отстъпи встрани и кимна официално на Сеайне, като се чукна с пръсти по сърцето. Мейдани и Бернаил бяха толкова тъпи, че и усмивчици си размениха. Приятелки бяха, но трябваше да си опичат ума, след като не знаеха кого може да срещнат.

Юкири нямаше настроение за усмивчици.

- На чист въздух ли сме излезли, Сеайне? - рязко попита тя. - Серин няма да е доволна, като ѝ кажа. Никак няма да е доволна. И не съм доволна, Сеайне.

Мейдани каза "ах", а главичката на Бернаил трепна и многобройните мъниста по плитчиците ѝ дръннаха едно в друго. Двечките се захванаха да оглеждат много съсредоточено един гоблен, който уж показваше смиряването на кралица Рианон, и въпреки гладките им личица си личеше, че им се иска да са навсякъде другаде, но не и тук. В техните очи Заседателките уж трябваше да са равни. То така си и беше.

Обикновено. Донякъде. Леонин едва ли бе успял да чуе и думица, но можеше да усети настроението на Мейдани, естествено, и отстъпи крачка назад. Без да изпуска от поглед коридора, естествено. Добър мъж. Умник.

Сеайне поне намери достатъчно благоразумие да се направи на сконфузена. Заоправя несъзнателно роклята си, покрита със снежна бродерия по пешовете и през корсажа, но почти моментално ръцете ѝ стиснаха шала и веждите ѝ се смъкнаха упорито. Опърничава си беше Сеайне, още когато дойде в Кулата, щерка на някакъв майстор на мебели от Луюгард, уговорила баща си да плати пътя за нея и майка ѝ. Превоз за две нагоре по реката и само за една надолу. Опърничава и самоуверена. И често толкова сляпа за света около нея, колкото всяка Кафява. Белите често бяха такива, само логика и никакъв здрав разум.

- Няма нужда да се крия от Черната Аджа, Юкири - рече тя.

Юкири потръпна. Глупава жена - да споменава за Черната ей тъй, на открито. Коридорът все още беше пуст в двете посоки, чак докъдето извивката му позволяваше да се види, но невниманието водеше до още по-голямо невнимание. Тя самата можеше да е упорита, когато потрябва, но поне проявяваше повече разум от една гъска за това къде и кога. Отвори уста да даде на Сеайне трошица ум, трошичка, колкото да я задави, но другата жена избухна преди да е успяла да заговори.

- Серин ми каза, че мога да те намеря. - Сеайне стисна уста и на бузите ѝ избиха червени петънца от това, че е помолила за разрешение, или защото е трябвало да помоли. Разбираемо беше, естествено, предвид сегашното ѝ положение. Просто беше безмозъчно да не го приема. - Трябва да поговоря с теб насаме, Юкири. За втората загадка.

За миг Юкири се почувства толкова объркана, колкото изглеждаха Мейдани и Бернаил. Можеха да се правят, че не чуват, но не си бяха запушили ушите, нали? Втора загадка? Какво имаше предвид Сеайне? Освен ако... Възможно ли беше да има предвид същото, което бе тласнало самата Юкири да тръгне да издирва Черната Аджа? Чуденето защо главите на Аджите се срещат тайно беше изгубило неотложността си в сравнение с намирането на Мраколюбките между Сестрите.

- Добре, Сеайне - каза Юкири по-спокойно, отколкото се чувстваше. - Мейдани, отведи Леонин по коридора докъдето можете да ме виждате

със Сеайне. И си отваряйте очите за всеки, който иде насам. Бернаил, ти също, в другата посока. - Тръгнаха преди да е свършила и когато се отдалечиха достатъчно, тя насочи вниманието си към Сеайне. - Е?

За нейна изненада сиянието на сайдар изригна около Бялата и тя изплете около двете преграда срещу подслушване. Всяка можеше да види този толкова ясен знак, че си шептят тайни. Дано поне да беше важно.

- Помисли логично. - Гласът на Сеайне беше спокоен, но ръцете ѝ продължаваха да стискат шала, свити в юмруци. Изпънала се беше толкова, че чак се извиси над Юкири, макар да не надвишаваше много средния ръст. - Мина повече от месец, почти два станаха, откакто Елайда дойде при мен и близо две недели, откакто Певара потърси двете ни. Ако Черната Аджа знаеше за мен, досега щях да съм мъртва. Двете с Певара щяхме да сме мъртви още преди вие с Дезине и Серин да сте дошли при нас. Следователно те не знаят. За никоя от нас. Признавам, че отначало се бях уплашила, но вече се владея. Никаква причина няма останалите да се опитват да се държите с мен като с новачка - малко зной в гласа, - и безмозъчна при това.

- Ще трябва да си поговориш със Серин - отвърна ѝ рязко Юкири. Серин беше поела командата от самото начало - след четирийсет години в Съвета за Кафявите, Серин много я биваше в поемането на команди - и Юкири нямаше никакво намерение да ѝ се противопоставя, освен ако не се наложеше, не и без привилегията на Заседателка, на която трудно можеше да се осланя при сегашните обстоятелства. Все едно да се мъчиш да задържиш срутваща се канара. Ако Серин бъдеше убедена, Певара и Дезине щяха да склонят, а и тя самата едва ли щеше да попречи. - Е, и каква е тази "втора тайна"? Наистина ли смяташ, че главите на Аджите се сбират?

Лицето на Сеайне доби мулешко изражение. Юкири очакваше едва ли не ушите ѝ да клепнат назад. После въздъхна.

- Главата на твоята Аджа има ли пръст в избора на Андая за Съвета? Повече от обичайното, имам предвид?

- Има - отвърна предпазливо Юкири. Всички бяха сигурни, че Андая ще влезе в Съвета един ден, да речем, след още четирийсет или петдесет години, но Серанча само дето не я помаза, след като обичайният ред

беше обсъждане, докато не се стигне до пълно единодушие за две или три кандидатки, след което - тайно гласуване. Това обаче си беше работа на Аджата, тайна като името на Серанча и титлата ѝ.

- Знаех си. - Сеайне закима възбудено, нещо неприсъщо за нрава ѝ. - Серин казва, че Джюилайн е била избрана за Кафявите, това явно не е характерно за тях, а Дезине твърди същото за Суана, въпреки че се колебаеше да каже каквото и да било. Мисля, че самата Суана може да е глава на Жълтите. Във всеки случай тя беше Заседателка четирийсет години преди, а знаеш, че не е обичайно да станеш глава, след като си била Заседателка толкова дълго. А пък Феране отстъпи за Белите само преди десет години; никоя не е влизала отново в Съвета толкова скоро. А на всичко отгоре Талене казва, че Зелените предлагат имена и тяхната капитан-генералша избира една, но Аделорна избра Рина без предлагане.

Юкири едва потисна гримасата си, само на косъм. Всички си имаха своите подозрения кои оглавяват другите Аджи, иначе преди всичко никоя нямаше да забележи събиранията им, но да изречеш на глас тези имена в най-добрия случай се смяташе за проява на грубост. Всяка, освен Заседателка, можеше да си изпроси наказание с това. Разбира се, двете със Сеайне знаеха, що се отнася до Аделорна. В усилието да си спечели разположението им, Талене им бе изляла всички тайни на Зелената, без да я питат. Това беше смутило всички - освен самата Талене. То най-малкото обясняваше защо Зелените изпаднаха в такъв бяс, когато Аделорна бе наложена с брезови пръчки. Все пак "капитан-генералша" си беше тъпа титла, нищо че бяха Бойна Аджа. "Главна чиновница" поне наистина описваше това, което върши Серанча. Един вид.

Напред по коридора Мейдани и Стражникът ѝ бяха застанали на самата извивка и привидно си говореха кротко. Но непрекъснато се редуваха да поглеждат още по-напред по извивката. От другата страна Бернаил също бе застанала на ръба на полезрението. Главата ѝ непрекъснато се полюшваше, докато се мъчеше да наблюдава Юкири и Сеайне и в същото време да държи под око всеки, който можеше да се приближи. Това, че пристъпваше нервно от крак на крак, също щеше да привлече внимание, но напоследък Сестра, отдалечила се сама от сектора на собствената си Аджа, просто си търсеше белята, и тя го знаеше. Този разговор трябваше да приключи бързо.

Юкири вдигна пръст.

- Пет Аджи трябваше да изберат нови Заседателки, след като жените, с които разполагаха в Съвета, се присъединиха към бунтовниците. - Сеайне кимна, а Юкири вдигна втори пръст. - Всяка от тези Аджи избра за Заседателка жена, която не беше... логичният... избор. - Сеайне кимна отново. Трети пръст се лепна до първите два. - Кафявата трябваше да избере две нови Заседателки, но ти не спомена Шеван. Има ли нещо... - Юкири се усмихна лукаво - странно... около нея?

- Не. Според Серин Шеван е щяла да бъде вероятната ѝ заместничка, когато реши да отстъпи, но...

- Сеайне, ако действително намекваш, че главите на Аджите са заговорничели кои да влязат в Съвета - а по-безумно хрумване не съм чувала никога! - ако точно това допусках, защо ще избират пет случайни жени и една, която не е?

- Да, допускам го. След като ме държахте буквално под ключ, имах толкова време за мислене, че не знаех какво да правя с него. Джюилайн, Рина и Андая ми го подсказаха, а Феране ми даде повод да го проверя. - Какво имаше предвид Сеайне с това, че Андая и другите две ѝ го подсказали? О, разбира се: че Рина и Андая още не са достатъчно стари, за да влязат в Съвета. Виж как навикът да не се говори за възраст скоро се превръща в навик да не мислиш за нея.

- Две може да са били съвпадение - продължи Сеайне, - даже три, макар че това вече става съмнително, но пет вече си е шаблон. Освен Кафявите, Сините бяха единствената Аджа, от която две Заседателки са минали към бунтовниците. Може би си има причина да изберат една подходяща Сестра и една не, стига да мога да я открия. Но тук има шаблон, Юкири - загадка - и все едно дали ще прозвучи разумно или не, нещо ми подсказва, че трябва да се напънем да я решим преди да са дошли бунтовниците. Кара ме да се чувствам все едно, че някой си е сложил ръката на рамото ми, а като се обърна да погледна - няма никого.

Съмнителното преди всичко бе това, че главите на Аджите заговорничат. "Но пък - помисли Юкири - заговор между Заседателки съвсем не е невероятно нещо, нали и аз сега съм се забъркала в такъв." А съществуваше и простичкият факт, че уж никой извън всяка Аджа не

биваше да знае коя е главата на Аджата, но въпреки всички порядки самите глави на Аджи се знаеха.

- Щом има загадка - каза тя уморено, - имаш дълго време, за да я решиш. Бунтовниците не могат да оставят Муранди преди пролетта, каквото и да са разправяли на хората, а походът нагоре по реката ще отнеме месеци, ако изобщо задържат войската си толкова дълго. - Макар да не се съмняваше вече, че ще я задържат. - Връщайте се по стаите си, преди някоя да е забелязала преградата, и мисли за загадката си - добави тя свойски и положи ръка на ръкава на Сеайне. - Ще трябва да се примириш с това, че те наглеждаме, докато всички не се уверим, че си в безопасност.

Ако не беше Заседателка, изражението на Сеайне спокойно щеше да се нарече мрачно.

- Ще поговоря пак със Серин - отвърна тя, но сайдар около нея се стопи.

Юкири изгледа с натезало сърце как двете с Бернаил се събраха и се плъзнаха по извития коридор към отсека на Аджата си. Жалко, че бунтовниците не можеха да дойдат тук преди лятото. Това поне можеше да сплоти отново Аджите, та да не се принуждават сестрите да се прокрадват така из Бялата кула. "Все едно да искаш крила да ти израстат" - тъжно помисли тя.

Решена да не се поддава на мрачното настроение, тръгна да прибере Мейдани и Леонин. Чакаше я разследване на Черна сестра, а това разследване поне беше загадка, с която знаеше как да се справи.